

[Glistrup]

at få fastslået, fra hvilke vandområder i Vesterhavet Norge kan bortjage danske fiskere.

Som udviklingen ulykkeligvis har formet sig ved den dårlige danske indsats i EFs fiskeriforhandlinger, må man befrygte, at grænsen mellem de norske fiskevande og EF-havet kan blive af skæbnsvanger betydning mange år frem i tiden. Blandt de mange danske fiskeripolitiske indsatser, der er påkrævede for tiden, er også at gøre et forsøg på at sikre, at denne grænselinje – som jo ikke tidligere har haft så særlig stor betydning – ikke bliver hævdunden til at være mere sydgående end strengt nødvendigt.

Et er, at Norge, dengang man ikke rigtig troede på olieforekomster i Vesterhavets undergrund, fik en meget betydelig bid af fastlandssoklen, der blev reserveret til norsk olieudvinding. Noget helt andet er fiskeriforholdene, hvor der ikke kan være den mindste rimelighed i, at man uden videre tager sit udgangspunkt i undergrundsafgørelsen i sin tid. Dertil er forholdene for de to erhverv alt for forskellige såvel historisk som aktuelt, og afgørelsen vedrørende fiskerigrænsedragningen kan jo vise sig at være af så kolossal betydning for en lang årrække fremover, at der nok kan være al mulig grund til på ny at gøre et energisk forsøg med henblik på at få rimeliggjort de grænselinjer, man i øjeblikket arbejder ud fra.

Det bedes derfor i ministerens svar ikke blot meddelt, på hvilket grundlag den nuværende grænsedragning er foretaget, men også, hvorvidt ministeren har taget noget initiativ over for Norge med henblik på at få grænsedragningen revideret, og hvordan ministeren bedømmer mulighederne for et vellykket udfald af en sådan aktion.

Besvarelse (20/2 78):

Fiskeriministerens (Svend Jakobsen):

Folketinget vedtog i december 1976 et af statsministeren fremsat forslag til lov om Danmarks riges fiskeriterritorium (lov nr. 597 af 17. december 1976).

Loven bemyndiger statsministeren til at gennemføre udvidelse af det danske fiskeriterritorium indtil en bredde af 200 sømil. Hvor fiskeriterritoriet skal afgrænses i forhold til stater, hvis kyster ligger over for det danske riges kyster i en afstand, der er mindre end 400 sømil, eller som grænser op til

Danmark, sker afgrænsningen i mangel af særlig aftale herom efter midtlinjen.

I medfør af denne lov fastsattes fiskerigrænsen i Nordsøen i forhold til Forbundsrepublikken Tyskland samt til Storbritannien og Norge ved statsministeriets bekendtgørelse nr. 628 af 22. december 1976 og fiskerigrænsen i Skagerrak i forhold til Norge og Sverige ved statsministeriets bekendtgørelse nr. 639 af 22. december 1977.

I henhold til disse to bekendtgørelser følger grænsen i forhold til Norge såvel i Nordsøen som i Skagerrak midtlinjen, hvilket stemmer overens med gældende folkeret på området. Også afgrænsningen af den kontinentale sokkel mellem Danmark og Norge er fastsat efter en midtlinje, og som behandlet i bemærkningerne til ovennævnte lov om Danmarks riges fiskeriterritorium er fiskeri- og sokkelgrænserne sammenfaldende.

Da fiskerigrænserne som nævnt er fastsat efter gældende internationale regler, ses der ikke at være grundlag for at tage fastsættelsen op til revision. I øvrigt skal det fremhæves, at midtlinjen er den linje, der overalt ligger lige langt fra de nærmeste punkter på basislinjen ved de to landes kyster. Hvis nogen derfor kunne have fået det indtryk, at der findes fiskefelter, som ligger længere fra norske end fra danske kyster, og som nu er henført til den norske fiskerizone, må dette bero på en misforståelse.

Vedrørende de fiskerimæssige spørgsmål kan jeg oplyse, at fiskeriet i Skagerrak fortsætter i henhold til overenskomst af 19. december 1966 mellem Danmark, Norge og Sverige om gensidig adgang til fiskeri i Skagerrak. Overenskomsten tillader fartøjer fra de 3 lande at drive fiskeri indtil en afstand af 4 sømil fra basislinjerne. I Nordsøen vil opdelingen af farvandet i fiskerizoner, der delvis er omfattet af EFs fiskerizoner, delvis er under norsk fiskerijurisdiktion, derimod ikke kunne undgå at indvirke på fiskerimønstret. Det er derfor af stor vigtighed, at der afsluttes fiskeriaftaler mellem EF og Norge. Danmark har hele tiden, ikke mindst i sin nuværende formandskabsperiode i EF, arbejdet for, at en sådan aftale kommer i stand. Hensynet såvel til fiskernes udnyttelse af fiskeressourcerne som til samarbejde om ressourcernes bevarelse taler for sådanne fiskeriaftaler. Det er mit indtryk, at en aftale med Norge er meget nært forestående.